



Alavere kooli leht

# MÄGRA-MIKU POSTIPAUN

26/05/2011

nr 3 2010/2011 õa

## SEEKORD KOOLILEHES:

ÜLEVAADE KOOLIS TOIMUNUST:

SÕBRAPÄEV;  
VÕRKPALLIVÕISTLUSED;  
TEATRISKÄIK;  
LAULULAAGRID;  
SISEKERGEJÕUSTIKU-  
VÕISTLUSED;  
EMAKEELEPÄEVA TÄHISTAMINE;  
KOKKUVÕTE  
KIRJANDUSVÕISTLUSEST  
JA PARIMAD TÖÖD

## TALIHARJAPÄEVAL

ELLEN NIIT

MA USUN PÄIKEST.

TEMA PAISTE EES

NII MÄRKAMATULT

SULAB TALVE HANG.

TA IGA KIIR

ON NAGU KULDNE KANG,

MIS MÄÄRDUND

KELTSAKATTESSE LÖÖB

MÕRA.

KÕNTS KANDUB ÄRA  
VULISEVAS VEES

NING PUHTAL VEEL ON  
NÕNDA RÕÕMUS KÕLA.

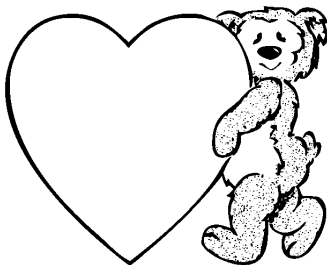


## SÕBRAPÄEV

14. veebruar oli sõbrapäev ning ka meie pidasime oma sõpru meeles. Lisaks sõpradele kinkide jagamisele oli koolis ka vahvlipäev. Õpilasmavalitsuse liikmed küpsetasid vahvleid, mida vahetundide ajal müüdi. Kuigi õpilasi oli külma tõttu palju puudu, oli ostjaid siiski väga palju ja väikeste söögivahetunniks oli vahvlite tegemine lõpetatud.

Sellega ei olnud päev siiski lõppenud. Kuuenda tunni ajal hakkasid klassidevahelised võrkpallivõistlused pihta. Kõik mängud käisid 15 punktini. Esimese koha sai 9. klass, kes kõik mängud 2:0 võitis.

Reelika Virma



## 7.-9. KLASSI VÕRKPALLIVÕISTLUSED

17. veebruaril toimusid Kiilis 7.-9. klassi tüdrukute võrkpallivõistlused. Alguses olid kõik unised ning esimese mängu kaotasime Kiilile. Edasipidi läks paremini ja me võitsime mitu mängu. (Nordic Digital kinkis koolile Roccat'i käepaelad, mis meie palli vastuvõtmist pehendasid.) Pinge kasvas ja nii mõnigi murdus selle pinge all natukene, siiski oli palju tahtejõudu, et medal kaela saada. Alguses riputati meile kaela kolmanda koha medal, aga kuna Turba diskvalifitseeriti, jäi meile hõbe. Usun, et kõik jäid rahule, aga eriti 9. klassi tüdrukud, kellel on see viimane aasta Alavere Põhikooli nime all võrkpalli mängida.

Reelika Virma

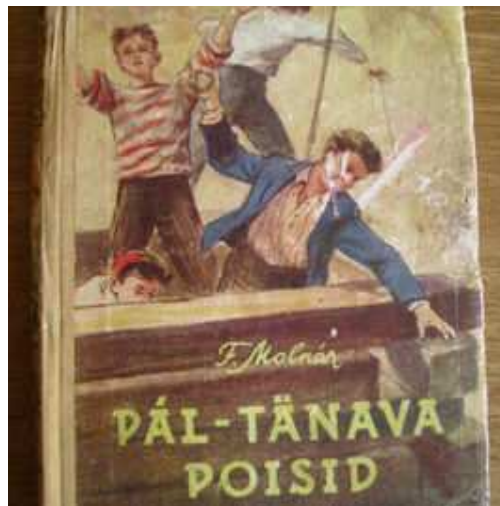
## KÄISIME „PÁL-TÄNAVA POISSE“ VAATAMAS

21. veebruaril käisid 5.-7. klassi õpilased Tallinnas VAT-teatris „Pál-tänava poiste“ etendust vaatamas. Kes veel mäletab, siis sel ajal valitses Eestis käre pakane. Õpilased olid aga vaprad ja ehkki nii mõnigi neist pidas tol päeval kodus külmapühi, ei loobunud teatriskäigust siiski keegi. Ehk oli üheks põhjuseks seegi asjaolu, et „Pál-tänava poisid“ on siiani kooli kohustusliku lugemisvara nimekirjas. Seega sai kasuliku kenasti meeldivaga ühendada.

**Mis õpilastele kõige eredamalt meelde jäi?**

**Hendrik:** Mulle meeldis see, kuidas Nemeček haigena võitlusse tuli ja võita aitas.

**Kristin:** Mulle meeldis etendus väga, aga rohkem näitlejaid oleks võinud olla, nii et iga näitleja mängiks üht rolli, siis oleks paremini aru saanud.



**Peeter-Enrik:** Meelde jäi see, kuidas Boka ja Nemeček luurasid punasärklaste saarel. **Signe:** Mulle meeldis kõige rohkem koht, kus punasärklased ja Pál-tänava poisid võitlema hakkasid. Viimastel oli lausa plaan tehtud. Ja kuidas siis väga haige Nemeček kodust välja hiilis ning lahingut võita aitas. Lõpuks ta kahjuks suri.

**Katrin:** Mulle ei meeldinud see, et kõik Nemeceki käsutasid, ta oli nagu ori.

**Peeter:** Leszik oli hästi naljakas. Punasärgid mulle ei meeldinud, sest nad pidasid ennast tugevamaks, aga tegelikult nad seda ei olnud.

**Brätten:** Algas oli minu arvates igav, aga see, kuidas Nemecek järve kukkus ja botaanikaaias basseinis peidus olema pidi, jäi hästi meelde.

**Janeli:** Kõik meeldis, aga eriti eredalt jäi meelde see, kuidas poisid laulsid ja rahva sekka pritsiti vett.

**Anett:** Eriti jäi meelde see, kui punasärgid sõja kohta küsima tulid. Nad küsisid ka

Nemeceki käekäigu kohta. Üks punasärgidest hakkas küsima ja teine segas kogu aeg vahele. Ja siis hakkasid nad jalgadega vehklema. See oli naljakas.

**Anete-Grete:** Kõige rohkem meeldis see, kui Boka ja Nemecek punasärke luuramas käisid.

**Mark:** See ei meeldinud, et näitlejaid oli nii vähe. Aga meelde jäi see, kuidas Nemecek tiiki kukkus.

**Liana:** Mulle meeldis terve etendus, eriti aga muusika. Ma armastan üldse teatris käia.

Õpetaja Kristina

## LAULULAAGRID

Lastekoor proovib ka sel aastal laulupeole saada ning selleks, et laulud paremini selgeks saaks, on toimunud juba kaks laululaagrit.



Esimene laululaager toimus 11. ja 12. veebruaril Alavere põhikoolis. Laulmise osa eriti ei mäletagi, rohkem jäi meelde see, mis õhtul toimus, kui laulmine läbi oli. Mängisime saalis võrkpalli ja kuna tuled põlema ei läinud, siis mängisime pimedas. Väiksemad kutsusid vaime välja ja rääkisid ka õudusjutte. Pärast nad hakkasidki kartma ja ei saanud öösel korralikult magada. Hommikul ei tahtnud mõnigi neist üleväl püsida.

Teine laululaager toimus 4. - 5. märtsil

jällegi Alaveres. Seekord ühines meiega ka Raasiku Põhikooli lastekoor. Nii mõnigi meist sai endale uue sõbra. Laulda oli ka palju parem, kui inimesi rohkem oli. Õhtul toimus väike võrkpalliturniir ka, kus meie ja Raasiku koori segavõistkonnad omavahel mängisid. Väga lõbus oli.

Järgmisel päeval lahkusid Raasiku omad pool üks, aga meie laulsime veel edasi. Tunni aja pärast saime ka meie koju. Arvan, et mõlemad laululaagrid õnnestusid hästi ja valmistasid meid ettelaulmiseks ette, mis toimub 29. märtsil Rae Kultuurikeskuses. Pöidlad pihku, et me ikka laulupeole saame!

Reelika Virma

## SISEKERGEJÕUSTIKU-VÕISTLUSED

15. märtsil toimusid Tallinna Spordihallis sisekergejõustikuvõistlused. Oli arvata, et me väga võidukad ei ole, aga siiski saatis meid mõnel alal ka edu. **Anett Mättik** sai kuni viiendate klasside arvestuses kaugushüppes 5. koha ja **Toivo Verstin** saavutas 1000m jooksus 2. koha. Teistel nii hästi ei läinud, aga jällegi on võistlejatel uued kogemused taskus.

Mägra-Miku

## MILLISEID KEVADEMÄRKE OLED MÄRGANUD?

**Janet:** Linnud laulavad.

**Janeli:** Lumi sulab.

**Anett:** Kuusk vahetab okkaid, ilmad on soojemad, inimesed käivad kummikutega.

**Katrin:** Linnud laulavad, ilmad soojenevad.

**Kristin:** Lumi sulab ja linnud laulavad.

**Signe:** Muru tuleb lume alt välja, linnud laulavad.

**Diana:** Päike paistab, linnud laulavad, lumi sulab.

**Toivo:** Lumi sulab ja vares varastab.

**Marian:** Ilmad on soojemad, linnud laulavad.

**Rain:** Teed on mudased.

**Kaarel:** Toonekured laulavad.



Kerli Laidsalu

## TÄHISTASIME EMAKEELEPÄEVA

Sel aastal tähistasime Alavere koolis emakeelepäeva Heljo Männi luuletuste lugemisega. See oli meiepoolne austusavaldus armastatud kirjanikule, kes tähistas 11. veebruaril 85. sünnipäeva.

Nooremate õpilaste hulgas oli väga palju tublisid esinejaid, kuid mida vanemaks, seda tagasihoidlikumaks meie õpilased muutuvad. Nii et kahes esimeses vanuseastmes oli žüriil raske valikut teha, sest häid esinejaid oli palju, kahes järgmises vanuseastmes oli aga raske sellepärast, et esinejaid oli väga vähe. Žürii oli siiski oma ülesannete kõrgusel ja valis igas kategoorias välja kolm parimat. Lisaks otsustati väikesed ergutusauhinnad anda **Mattias Mättikule, Daniel Kartašovile, Alesja Nasilnikovale, Rando Vilbiksile ja Elvo Hansenile**. Ka sel aastal saavad kõik parimad esinejad auhinnaks toreda raamatu.

Žüriisse kuulusid aga tänavu õpetaja Ann Järvasoo, Marika Kuusk Alavere raamatukogust ja Inge Jõgisoo rahvamajast.

### 1.-2. klassi arvestuses

I koht **Kadri-Liis Rimmelgas**

II koht **Anett Nilisk**

III koht **Helena Truber**

### 3.-4. klassi arvestuses

I koht **Kaili Malts**

II koht **Getrin Vaarmann**

III koht **Hanna Vaarmann**

### 5.-6. klassi arvestuses

I koht **Janelyn Aaso**

II koht **Signe Pitk**

III koht **Janeli Lember**

### 7.-9. klassi arvestuses

I koht **Reelika Virma**

II koht **Kalli Mätlik**

III koht **Rain Nõmper**

Mägra-Miku

## KIRJANDUSVÕISTLUS ON LÖPPENUD!

Emakeelepäeval kuulutati välja tänavuse kirjandusvõistluse parimad, kes said ka rahalised preemiad. Töid lugesid ja aitasid paremusjärjestusse sättida kolm vastutulelikku prouat Kose raamatukogust, Alavere külaraamatukogust Marika Kuusk, rahvamajast Inge Jõgisoo, aktiivsed külaelanikud Esta Matla ja Aare Nurm.

Nooremas vanuseastmes (1. - 3. klass) oli parim **Iris Mäeotsa** töö „Liise kummalised unenäod“, teise koha saavutas **Karl Vaarmanni** „Tuletõrjujad“ ja kolmanda koha sai **Caren Linnumäe** „Kuidas tekkis vikerkaar“.

Keskmisses vanuseastmes (4.-6. klass) oli kirjutajaid kõige rohkem, kuid auhinnad läksid siiski kõik 4. klassi. Parim

oli **Getrin Vaarmanni** töö „Miks on konnad rohelised?“, teiseks jäi **Sven Pulleritsu** „Laisk põialpoiss“ ja kolmandaks **Kaili Maltsi** „Unistused täituvad, kui usud“.

Kõige vanemad (7.-9. klass) ei raatsinud oma aega kirjutamisele väga raisata, kokku laekuski vaid kaks võistlustööd. Esikoha sai **Kalli Mätliku** „Saatus“, teiseks jäi **Reelika Virma** „Langev täht“.

Praegu saate koolilehest lugeda noorema ja keskmise vanuseastme võidutöid. Kalli ja Reelika tööd ilmuvad aga selle õppeaasta viimases koolilehes.

Õpetaja Kristina

## LIISE KUMMALISED UNENÄOD

Iris Mäeots (3. klass)

Liise oli väike armas laps nagu lapsed ikka, kuid tal oli midagi, mida teistel polnud – need olid kummalised unenäod. Selliseid imelikke unenägusid polnud mitte keegi maakeral näinud. Peale selle oli ta ka väike armas printsess.

Ühel tormisel ja pimedal ööl vähkres väike printsess voodis ja nägi kohutavat und. Ta nägi unes, et kõnnib imelikus ja õudses metsapimeduses, kuhu ükski valguskiir ei ulatanud ta teekest valgustama. Siis meenus talle üks ilus, väga ilus ja armas laul, mida ema talle alati laulab, kui väikesele printsessile murepilved lähemale ilmuvad.

Väike printsess hakkas seda ilusa viisiga laulukest ümisema. Lauluke rääkis headusest. Nii ta kõndis oma unenäos aina edasi ja edasi, kuni ta nägi päikesekiirt, mis langes tema kuningriigi kõige vanema karu Meekomm-Lommi koopa peale.

Siinkohal ärkas Liise üles, sest oli aeg riidesse panna ja päeva alustada. Ta ei teadnud, kas unenägu oli halb või hea. Kas ta näeb kunagi sedasama unenägu edasi?



Kui tal tuli jälle ilus roosa öösärk selga panna ja magama heita, laulis kuninganna

Alabell-Lisell Liisele juba tuttavat unelaulu. Liise uinus.

Unes kohtus ta seekord Meekomm-Lommiga Liisele juba tuttava koopa juures. Meekomm-Lomm tuli oma öisest uinakust hoolimata õue. Kui ta nägi Liiset, tormas ta kohe tüdruku poole. Karu krahmas Liise sülle ja jooksis kohe koopasse. Koopas tuli Liisele tugev kõha, ta kõhis nii, et ei saanud hingata. Karu sai kohe aru, et väike Liise oli haigestunud erilisse haigusesse. Karu teadis, et see haigus on väga raske ja kui Liiset ei ravita, võib ta sellesse surra.

Hommikul ärgates teadis Liise, et täna on laadapäev ja kogu pere läheb linna laadale. Liisele meeldisid laadad, sest asjade ostmine oli tema meelistegevus. Ta sattus alati hoogu ja ostis endale puid-padi, mida vajagi ei läinud.

Kui Liise koristajaga oma toas ostetud asju sorteeris, otsustas ta oma unenäost mitte kellelegi rääkida. Selle mõtte järel tuligi lakkamatu kõhahoog. Kõrvaltoas kuulsid kuninganna Alabell-Lisell ja kuningas Kaarel-Raaber tüdruku kõhimist ja tormasid Liise tupp. Nähes Liiset kõhimas, kutsusid nad viivitamatult kohale nõi Laru, kes oli kuningriigis üsna populaarne. Nõid ilmus oma nõiarohtudega Liise voodi kõrvale. Ta avas rohukoti ja võttis sealt kuuseemne. Nõid pistis selle Liisele suhu ja kõhahoog kadus kohe. Nõid ütles vanematele, et Liiset peab ravima.



Kuninganna küsis õrnal häälel: „Kuidas saab Liiset ravida?“ Nõid teatas, et seda saab Liise oma unenäos teada.

Unenäos tõi Meekomm-Lomm koopasse pisikese taime, millel oli väike helesinine pung õitsele puhkemas. Karu pani selle lille Liise ette ja võttis oma ilusa suure karuteki ja mässis selle ümber Liise. Siis ruttas ta sügavasse pimedusse ja tagasi tulles olid tal kaasas mustikamoos, jõhvikamahl ja kuuseokastest keedetud kuum tee. Kui Liise sai söönuks, võttis karu noorelt taimelt lehekese, asetas selle vanasse teetassi ja kallask üle aurava veega. Nüüd pidi Liise selle rohu ära jooma.

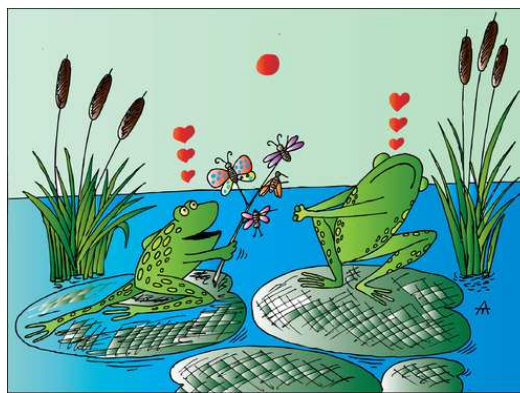
Edaspidi unustas Liise oma kummalised unenäod ja nõid Laru ei pidanud teda enam nõiarohtudega ravima.

## MIKS ON KONNAD ROHELISED?

Getrin Vaarmann (4. klass)

Varem olid konnad kõik ilusad värvid olid juba naaberriikide erivärvilised. Kes elas lõunas, oli kollane, kes põhjas – sinine ja kes ida pool, oli punane. Läänes elavatel konnadel polnudki oma kindlat värvi. Nemed olid teiste konnade värvi: mehed olid sinised nagu põhjakonnad, naised kollased nagu lõunakonnad ja nende lapsed olid punased nagu idakonnad.

Kord otsustas läänekonnade pealik, et nii see enam kesta ei saa. Me peame iseseisvuma ja endale oma värvi otsima. Mehed läksid siis kõik Musta mere äärde ja vaatasid, et ehk sobib must värv, aga see ei meeldinud naistele, oli liiga tume. Nad vaatasid veel mitmeid värve, aga kõik



konnade poolt ära võetud.

Lõpuks jõudsid nad imeilusale rohelinele aasale ja nägid rohelist värvi. See oli nii rahustav, soe ja mõnus. Värv sobis imeliselt ja sellist värvi polnud veel kellelgi.

Kui läänekonnade esindus jälle koju jõudis ja kõik sugulased roheline värviga üle valas, oli rõõmu laialt. Korraldati suur pidu, kuhu kutsuti ka põhja-, lõuna- ja idakonnad. Ka neile hakkas see roheline toon meeldima. Suures tantsuhoos keerutati rohelist värvipotsikud ümber ja kõik külalised said roheline värviga kokku. Sellest ajast peale ongi kõik konnad rohelist värvi.

## TULETÕRJUJAD

Karl Vaarmann (1. klass)



Siim ja Kaur on head sõbrad. Koos teevad nad igasuguseid asju. Neil oli tervelt üks euro ja nad läksid poodi. Poisid ostsid kaks jäätist ja läksid Siimu koju.

Siim ja Kaur hakkasid mängima tuletõrjujaid. Nad panid küünla põlema ning võtsid mängutuletõrjeauto. See oli uhke masin. Sealt sai vett välja lasta. Siim oli masina ise meisterdanud. Täna masin aga tööle ei hakanud. Poisid tüdised ning läksid õue jalgpalli mängima. Küünal aga jäi põlema... Küünlarasv tilkus põrandale ning küünal ise jäi aina väiksemaks.

Palli mängida oli ka põnev, kuid varsti läks Kaur koju ning Siimul hakkas üksi igav. Ta läks tuppa ning sai ema käest riielda. Ema oli koju jõudnud ning valveta jäetud küünla ära kustutanud.

Siim sai tubli õppetunni. Hea, et seekord päris tuletõrjujaid vaja ei läinud!

## LAISK PÕIALPOISS

Sven Pullerits (4. klass)

Elasid kord keset paksu metsa väikese majakese sees viis põialpoissi. Nad kõik olid väga töökad peale ühe, kes ainult sõi ja magas.

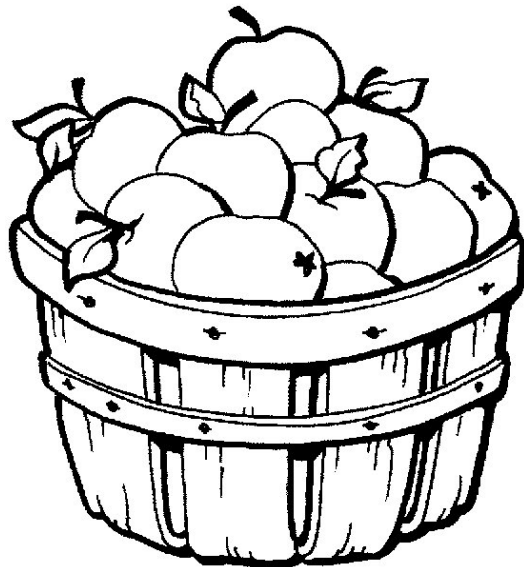
Töökad põialpoisid pidid midagi ette võtma, et laiska veidi õpetada. Nad

otsustasid laiskvorsti proovile panna. Laisk põialpoiss pidi iseseisvalt looduses vähemalt neli päeva hakkama saama ja vastu pidama. Põialpoiss arvas algul, et see on nüüd küll mingi nali, kuid peagi sai ta aru, mis toimus. Nüüd läks mees paanikasse ja aina kordas endamisi: "Mida ma nüüd teen, mida ma nüüd teen?"

Suur vihmaadu oli ta märjaks kastnud, lisaks tuli nüüd hakata toitu otsima. Siiani polnud ta kordagi ise metsast toitu otsinud. Pika otsimise järel leidis ta vaid paar mustikat.

Tuli hakata puu otsa maja ehitama, kuid ta polnud kordagi sellist tööd teinud. Ta proovis ja proovis. Üheksa maja oli ta juba valmis ehitanud, kuid kõik need polnud elamiskõlblikud ja lagunesid ära. Kui ta proovis kümnendat maja valmis saada, tuli see juba päris hästi välja. Aknad olid ilusad ja uks puu otsas. Põialpoiss rõõmustas väga oma saavutuse üle ja arvas, et oleks võinud varemgi töödes kaasa lüüa. Ka toiduhankimine oli juba käpas.

Lõpuks oligi neli päeva täis ja teistel põialpoistel hakkas mure. Nad



otsisid kõikjalt laiska põialpoissi, kuni nägid teda toitu hankimas. Põialpoisil oli kaks kasti õunu täis korjatud. Teised olid väga imestunud ja küsisid: „Kas sina teed tõesti tööd?“ Põialpoiss vastas: „Ei, ma kogun lihtsalt toiduvarusid, siit jätkub

meile kõigile.“ Ta näitas ka oma uut maja ja teised põialpoisid ei jõudnud ära imestada, kui ilus see oli.

Nüüd otsustasid kõik põialpoisid selle auks suure peo teha, et laisk põialpoiss oli oma laiskusest üle saanud ja virgaks hakanud.

## KUIDAS TEKKIS VIKERKAAR

Caren Linnumäe (3. klass)



Oli kord selline aeg, kui taevas võis olla sellist värvi, nagu ta ise tahtis. Taevas oli sel ajal ka nii madalal. Et kui kahemeetrine täiskasvanu oma käe üles ajas, puudutas ta taevast.

Ükskord tuli teisest maailmast üks terava kaabuga mees. Ta kaabu konks jäi taeva külge kinni, aga keegi ei märganud seda. Nii ta kõndis ja kõndis, kuni taevas venis kitsaks.

Kui päike looja läks, oli lastel alati hea meel ja nad vaatasid taevast. Seda tegid nad ka täna. Kõik lapsed imestasid, et taevas on kitsas ja värviline nagu vikerkaar praegu on.

Aga ükskord tuli sõnajumal Elle. Ta vaatas nende taevast ja pani selle nimeks vikerkaar. Sõnajumal Elle värvis vikerkaare ümbert siniseks ja pani vikerkaarele südamele, et ta tuleb välja vaid siis, kui vihasadu on lõppenud ja päike paistma hakkab.

## UNISTUSED TÄITUVAD, KUI USUD

Kaili Malts (4. klass)

Ühes väikeses külas elas üks kaunis tütarlaps. See tütarlaps oli noor ja väga veetlev. Tema nimi oli Cornelian.

Cornelian oli üksik, kuid hoolas laps. Tüdruku ema oli taevas ja isa rändas oma kolme vennaga ümber maailma. Isa ei käinud peaaegu kunagi kodus, enamasti oli ta merel. Isa ütles kord Cornelianile, et kui tüdruk oskab käsitööd teha ja endale süüa valmistada, siis peab ta ka õppima üksi elus hakkama saama.

Tütarlapsel oli emast ka midagi alles jäänud. Ema oli talle jätnud ilusad ehted. Need olid imeilusad ja neil oli sätendav kristall küljes. Ema oli öelnud, et kõik need ehted kinkis talle Corneliani isa, kui nad esimest korda kohtusid.

Cornelianil oli oma peidupaik. Ta kutsus seda Elus peidupaigaks. Ta kutsus seda nii sellepärast, et talle tundus see peidupaik vägagi maagiline ja elus olevat. Elus peidupaik oli üks suur ja ilus põõsas. Cornelian käis seal alati, kui tuju oli liialt paha.

Kord läks Cornelian oma salapeidupaika ja võttis ehted kaasa ning pani need põõsa peale. Ise lausus järgmised sõnad: „Olgu sul taevas ilus ja hea, need ehted sul põõsale laotama pean.“ Seepeale hakkas põõsas sahisema ning korraga käis ilus erk valgus üle põõsa. Cornelian ei näinud mitte midagi, läks natuke aega, kuni ta suutis silmad jälle lahti teha. Vaade oli siiski hägune, kuid korraga hakkas kostma imelist muusikat. Corneliani armsast põõsast tuli välja tema ema. Ümberringi lendasid suured kirjud liblikad, linnud laulsid ja Cornelian ning tema ema kohtusid taas.

Cornelian oli väga õnnelik. Ta oli ju kogu aeg unistanud ja uskunud, et näeb veel oma ema. Tema unistus oli täide läinud. Cornelian hoidis ema käest kinni ja ütles: „Ma soovin, et igas maailma nurgas oleks õnnelik elu. Tuleb ainult unistada ja uskuda, et unistused täituvad.“